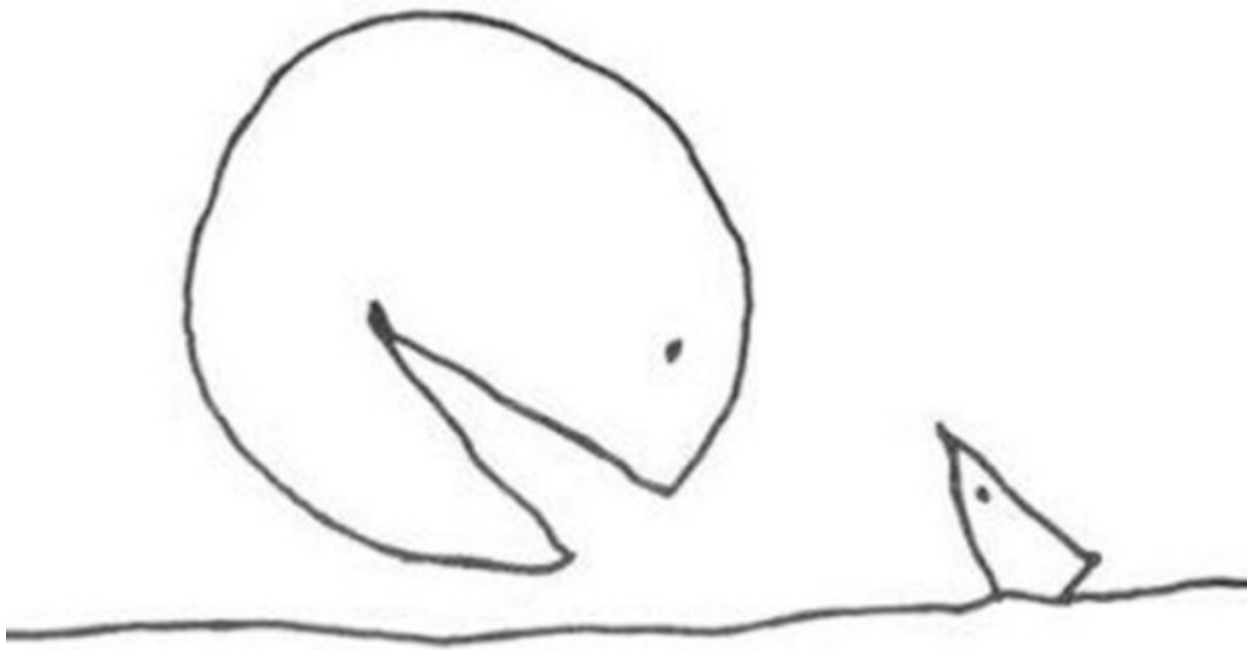
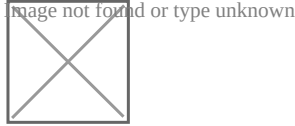

Το κομμάτι που λείπει συναντά το μεγάλο Ο (ΒΙΝΤΕΟ)

/ [Γενικά](#)

Η ιστορία μιλά για τη μοναξιά και την ανάγκη να ανήκεις. Την ανάγκη να βρεις αυτό που σε συμπληρώνει, ώστε να “κυλήσεις” στη ζωή μαζί του.

Μιλά για την εναγώνια αναζήτηση αυτού του άλλου, που θα έρθει ως «από μηχανής θεός», να κλείσει το μέσα μας κενό, να δώσει νόημα στη ζωή μας. Αυτό το άλλο, που πιστεύουμε, ότι θα μας αναγνωρίσει και θα το αναγνωρίσουμε “μαγικά”.

Στη διάρκεια αυτής της αναζήτησης θα κάνουμε πολλά: θα μασκαρευτούμε, θα τρομάξουμε, θα μπερδευτούμε, θα γελοιοποιηθούμε, θα ελπίσουμε... Και τελικά, κάποτε, θα βρούμε το ιδανικό μας άλλο, αυτό που μας χωρά και το χωράμε. Και ευτυχώς θα αρχίσουμε επιτέλους να «κυλάμε»...να ζούμε...Τι κρίμα μόνο, που κανείς δεν μας είπε και εμείς ποτέ δεν σκεφτήκαμε, ότι κυλώντας...αλλάζεις!

Και έτσι αυτό που ξεκίνησε σαν απόλυτο ταίριασμα, στην πορεία αρχίζει να μας στενεύει και να το στενεύουμε...Και μετά τι....Μετά πάλι από την αρχή: προσμονή

και μοναξιά... Μέχρι τη στιγμή που θα εμφανιστεί κάτι, κάποιος, που τίποτα δεν ζητά και τίποτα δεν του λείπει, (ένα Μεγάλο, ολοστρόγγυλο, πλήρες Ο), για να μας κάνει την απλή ερώτηση:

“Γιατί δεν κυλάς μόνο σου;”

“Μόνο μου; ένα Κομμάτι-που-λείπει (τριγωνικής μορφής) δεν μπορεί να κυλήσει μόνο του”.

“Αλήθεια, προσπάθησες ποτέ;” ρώτησε το Μεγάλο Ο.

“Οι γωνίες μου είναι πολύ μυτερές” είπε το Κομμάτι-που-λείπει. “Δεν είμαι φτιαγμένο για να κυλάω μόνο μου!”

“Οι γωνίες και τα σχήματα αλλάζουν” είπε το Μεγάλο Ο...

“Αλλάζουν”;

Σιωπή...Περισυλλογή...Απόπειρα....Προσπά-θεια....Κίνηση....Και επιτέλους αρχίζει το ταξίδι...η μεταμόρφωση...η ζωή...

“Το Κομμάτι που λείπει συναντά το Μεγάλο Ο”, μιλά απλά και αληθινά για αυτό που όλοι ξέρουμε, αλλά ελάχιστοι κατανοούμε και ακόμα ελαχιστότεροι κάνουμε πράξη στη ζωή μας: η ολοκλήρωση και ευτυχία μας, είναι πρωτίστως μια προσωπική υπόθεση. Κανείς δεν μπορεί να μας την επιβάλει ή ακόμα και να μας τη χαρίσει «έξωθεν». Και ίσως δεν γίνεται αλλιώς: για να συν-υπάρξουμε κάποτε με κάποιον ή κάτι, πρέπει πρώτα να υπάρξουμε σαν αυτοκαθοριζόμενες οντότητες.

Η συν-ύπαρξη χρειάζεται δυο...όχι δυο μισά, αλλά δυο ολόκληρα. Δυο Μεγάλα ολοστρόγγυλα Ο, που τίποτα δεν χρειάζονται και τίποτα δεν τους λείπει...Δύο ολόκληρα που συμπορεύονται από καθαρή αγάπη. Όχι από ανάγκη ούτε από συμφέρον. Δυο ολόκληρα που τα ενώνει η επιλογή. Όχι η ελπίδα, ούτε ο φόβος....

Αν έτσι αντικρίσουμε τη ζωή μας, ίσως πάψουμε να μεμψιμοιρούμε, να τα βάζουμε με τους άλλους, να είμαστε απαθείς ή μοιρολάτρες. Αν δεν περιμένουμε την ευτυχία να μας χτυπήσει την πόρτα, αλλά τραβήξουμε εμείς κατά κει, αν μη τι άλλο, σίγουρα στο τέλος, όποιο κι αν είναι, θα έχουμε κάνει ένα πολύ ενδιαφέρον ταξίδι!

Πηγές: www.tilestwra.com- usbradio.wix.com